Р Е Ш Е Н И Е
№ 2418

гр. София, 10.04.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 12 състав,** в публично заседание на 30.09.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **8526** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл. чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на С. А. А., лице от женски пол, [дата на раждане] в [населено място] е Ш., А., в лично качество и като законен представител на М. Е. А., [дата на раждане] , гражданка на А., с адрес за призоваване [населено място], бул. М., против Решение № 1124 / 19.07.2013г. на председателя на Държавната агенция за бежанците (Д.), с което на основание чл. 75, ал. 1,т.2 и т.4 вр. чл.8 и чл. 9 от ЗУБ е постановен отказ да се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на С. А. А. и нейната малолетна дъщеря М. Е. А..

В жалбата се поддържа, че административното решение следва да се отмени по съображение, че същото е немотивирано и поради това незаконосъобразно - основание за оспорване по чл.146,т.4 АПК, като се иска от съда да постанови отмяната му и укаже на административния орган да постанови решение, с което предостави статут на бежанец и хуманитарен статут. С жалбата по делото се иска да бъде постановена отмяната на решението изцяло, с оглед на което съдът приема, че жалбоподателката С. А. А. оспорва същото в лично качество и като законен представител на малолетната си дъщеря - М. Е. А., [дата на раждане] , гражданка на А..

В жалбата са изложени доводи за неправилна преценка на изложените факти за бежанската история, като същите са описани подробно, счита, че не са обсъдени в

пълнота в обжалваното решение, в която връзка се и претендира допуснато нарушение по чл. 75, ал.2 ЗУБ вр. чл. чл. 35 и 36 АПК поради неизложени аргументи за сигурността на страната по произход на жалбоподателката. Позовава се на съдебна практика на Европейския съд по правата на човека - Решение от 20 юли2010г. по Молба Н. / Ш. , молба № 23505 / 09г., както и на решение по дело № 1005628 / 2010г. от 21 септември 2010г. на Апелативния трибунал за бежанците на А. съответно за приетото, че ще бъде нарушен чл. 3 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи, ако гражданка на А. бъде депортирана в страната си, както и че вдовица без роднини от А. е представител на определена социална група на възрастните афганистански жени без мъжка закрила. Изтъкнатите доводи по фактите са свързани именно с качеството на вдовица на жалбоподателката С. А. А. без мъжка закрила в страната й по произход. Твърди се, че този й социален статус обуславял наличието на предпоставките по смисъла на закона за предоставяне на закрила.

Ответникът – председателят на Д., чрез процесуален представител оспорва жалбата, като твърди, че в административното производство са заявени противоречиви факти и от начинът по който са изложени е установено, че са напълно невероятни, в който смисъл правилно било прието че представената бежанска история е недостоверна, констатирани са противоречия, а висшият интерес на детето е всъщност да бъде с майка си, обсъдена е историята на майката и заявеното от нея посредством справка, актуална към момента на издаване на индивидуалния акт.

На основание чл. 171, ал. 1 от АПК, по делото са приети като доказателства, събраните писмени такива в хода на административното производство.

Административен съд София град, I отделение, 12 съдебен състав, като прецени допустимостта на жалбата на основание чл.159 АПК, намира, че е подадена от надлежна стана - адресат на административното решение, и в срока чл.149, ал.1 АПК, предвид датата на връчване на обжалваното решение – 15.08.2013 г., поради което е допустима, с оглед на което следва да бъде разгледана по същество.

По фактите съдът приема за установено следното:

С оспореното решение административният орган - председателят на Д., в производство по общия ред – на основание чл. 75, ал.1, т.2 вр. чл. 8 и чл. 75, ал.1 т. 4 вр. чл. 9 от ЗУБ, е отказал предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут на С. А. А. и нейната малолетна дъщеря М. Е. А., на по подадена молба за предоставяне на статут с рег. № ЛМ - 9309 от 02.11.2012г. по описа на Дирекция Миграция към МВР.
Административният орган е приел, че изложените факти от г-жа А. не обосновават извод, че спрямо нея и детето й са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут или на статут на бежанец по реда на ЗУБ. Прието е от фактическа страна въз основа на заявеното при проведеното интервю, че г-жа А., че е напуснала доброволно страната си по произход по са противоречиви и напълно невероятни – напускането със самолет, при което трафикантът се качил, взел паспорта й и после слязъл, от самолета, както и че при пристигането й в Турция не е преминала

паспортна проверка, защото детето й се разплакало, както и заявеното, че е пътувала с фалшив паспорт. Също е прието противоречие в твърденията й, че е малтретирана от девера си в част от интервютата, а в други – че е успяла да избяга от него. Твърденията са възприети като нелогични и поради обстоятелството, че не си спомня никакви дати и твърденията й, че не се е оплаквала в полицията поради забрана за излизане от къщата, но в същото време се е свързала с трафикант, продала всичко, което имала за да подготви пътуването си до Б., г-жа А. не представяла никакви документи за съпруга си, за неговата болест и сключения брак по между им.

Органът в заключение е преценил твърденията като недостоверни, представената бежанска история като неправдоподобна и като такава не я кредитира. Направил е извод, че г-жа А. не е била принудена да напусне страната си по произход поради основателен страх от преследване по посочените в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ причини – раса, религия националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение. Нейният девер не попадал в кръга на субектите по чл. 8, ал.3 от ЗУБ, които могат да осъществяват преследването. Не се установявало и преследване по смисъла на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ - нарушаване на основни човешки права.

Прието е също, че не е била принудена да напусне А. поради реална опасност от изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание, предприети от официалните власти или от конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира, предвидено по чл. 9, ал.1,т.2 от ЗУБ като основание за предоставянето на хуманитарен статут.

Не се установявали според административния орган и критериите, дадени в Решението от 17.02.2009г. на Съда на Европейския съюз по тълкуването на чл. 15, буква „в" от Директива 2004/ 83, преценени във връзка с прилагането на чл. 9, ал.1, т. 3 от ЗУБ. В тази връзка органът се е позовал на справка за сигурността в А., която е определена като сложна, непредвидима и с висока степен на терористични заплахи, не се намира в състояние на вътрешен и международен въоръжен конфликт, но не следвало насилието да се определя като безогледно, налице били спорадични актове на насилие, инцидентите имали определени цели, но без масов ефект, не следвало да се очаква, че което и да е правителство можело да гарантира сигурността на всички граждани в страната. Безогледното насилие в А. не е изключително съгласно скалата за преценка по точка 39 от цитираното решение на Съда на ЕС. Не се установявали сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието й на територията на държавата по произход, я изправя пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут. По тези съображения е направен извод, че не съществува риск от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, в това число предпоставките по т. 3 от същата разпоредба.

Декларираното семейно положение на г-жа А. като вдовица не обуславяло предпоставки по чл. 8, ал.9 и чл. 9,ал.6 от ЗУБ, личните й мотиви да живее в Б. не можело да се оценят като хуманитарни с оглед предоставянето на статут по чл. 9,ал.8 ЗУБ.

С. А. А. е лице от женски пол, гражданка на А., родена е на 04.05.1982г. в [населено място] е Ш., А., етническа принадлежност таджик, религиозна принадлежност мюсулманка сунит. Същата е поискала с молбата си от 02.11.2012г. за себе си и като майка и законен представител на малолетната си дъщеря М. Е. А.,

[дата на раждане] с гражданство А. и ЛНЧ 70000067402, закрила от Б.. Същата е заловена на 01.11.2012г. от българските гранични власти при опит да влезе нелегално в страната - не по законоустановения ред и не през определените за целта места. Също на 15.11.2012г. е заловена от българските гранични власти при опит да напусне страната за Румъния.

В хода на административното производство по молбата за закрила от 02.11.2012г. са предприети всички предвидени процесуални действия по ЗУБ, под № УП – 340 от 2012г. и 2013г., а именно: връчени са указания относно реда за подаване на молба за статут, за процедурата, правата и задълженията му като чужденец в производството по разглеждането й, удостоверено надлежно с подписи на жалбоподателката, преводач и длъжностно лице; съставен е регистрационен лист и Е. дактилоскопна карта; приета е декларация за самоличността и семейното положение; отправена е покана да се яви в Агенцията за провеждане на интервю, проведено е производство по определяне на компетентната държава членка, приключило с решение за образуване на такова производство от българската държава. Изискано е и становище на Д., такова е представено с писмо от 13.12.2012г. и съгласно което не се възразява по искането на лицето за закрила.

Производството по общия ред е образувано въз основа на докладна записка от 15.01.2013г. – поради изтичане на срока за произнасяне по молбата за закрила в укорено производство и след като с жалбоподателката С. А. А. е проведено интервю на 11.01.2013г.

В рамките на производството по общия ред е проведено интервю на 29.04.2013г. Също е проведено изследване за установяване на специфични потребности – чрез въпросник за идентификация на хор, търсещи закрила с травмагтичен опит. Съгласно отговорите по този въпросник – от проведено интервю с помощта на преводач, г-жа А. е определена като лице със среден риск от травматизация, подписано е от психолог, а в бланката от изследваното е вписано, че е силно депресивна, поделила, че има психични проблеми, плаче непрекъснато, самотна майка е има нужда от социална помощ за посрещане на неотложни нужди, братът на починалия й съпруг я биел и държал гладна по цели дни, а в заключение е посочено, че лицето желае да се срещне с психолог.

Със становище от 09.05. 2013г., на старши експерт при Д., е направено предложение на г-жа А. и нейното дете да се откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Административният орган се е позовал и по административната преписка е приложена Справка № 01-13861 / 29.05. 2013г. на Дирекция „Международна дейност и европейски бежански фонд“ към Д.. В същата обаче не се съдържа анализ на положението на жените в А..

Правни изводи на съда:

Обжалваното Решение, представляващо индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, е издадено от компетентен орган по смисъла на чл. 75 от ЗУБ – председателят на Д., след образувано производство по общия ред пред този орган на предвидени в закона основания – по чл. 72,ал.1,т.1 и т.2 ЗУБ.

Неспазването на тримесечния срок от образуването на производството, предвиден по

чл.75, ал.1 ЗУБ, не е основание за отпадане на компетентността на този орган да се произнесе по искането за закрила, тъй като законодателят не е предвидил правни последици в посочения смисъл при пропускането на срока, респективно компетентност на друг орган. Предвид чл. 41 от Х. за основаните права на ЕС, и тъй като се касае за общата политика на държавите членки на ЕС в областта на убежището, съгласно чл. 78 от договора за функционирането на ЕС, мълчалив акт е недопустим. Правото на убежище , гарантирано по чл. 18 от посочената Харта, има обхвата и съдържанието, предвидено по правото на Съюза и поради това изцяло са приложими правилата по чл. 41 от същата за правото на добра администрация.
По време на производството е спазен срока по чл. 58, ал. 6 от ЗУБ за упътване на чужденеца на разбираем за него език не по късно от 15 дни от подаването на молбата, като такова уведомяване е извършено и в присъствието на преводач. Не са нарушени права на жалбоподателката С. А. А. и нейната дъщеря в хода на производството, касаещи установяването на относимите обстоятелства, соченето и представянето на доказателства за същите, като е осигурен и преводач при извършването на всяко действие, предприето от администрацията на Д..
В Решението са изложени фактически и правни основания за издаването му, същото има за адресат молителките, по повод на които е образувано административното производство, разпореденото с него е в съответствие с правомощията на председателя на Д. по чл.75,ал.1 ЗУБ, с оглед на което е спазена и предвидената от закона форма от външна страна за издаването му.

Съдът намира, че в мотивите на решението не са обсъдени изложените доводи на жалбоподателката С. А. А. за принадлежността й към определена социална група, във връзка със сигурността на страната й по произход, предявени като основания за направеното искане в заявлението за закрила, както и по отношение на детето й. Съгласно същото, се иска закрила за нея и малолетната й дъщеря, и двете гражданки на А.. Само от тези факти следва задължението на органа да обсъди положението на жените като социална група в А. по отношение на молителката С. А. А., както и висшите интереси на детето – малолетната молителка М. Е. А., представляващи относими факти към молбата за закрила поради следното:
-Основание за предоставяне на статут на бежанец в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята принадлежност към определена социална група, намира се извън държавата си по произход и поради тази причина не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.
Във връзка с това обстоятелство – принадлежност към определена социална група, ЗУБ не съдържа легална дефиниция, а съгласно параграф 1, т. 5 от Допълнителните разпоредби, препраща за същото понятие към Конвенцията за статута на бежанците от 1951 г. и чл. 10, ал.1 от Директива № 2004/83 на Съвета относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети държави или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. По специално характеристиките са посочени по буква г) от тази разпоредба: една група се счита за определена социална група, когато по-конкретно отговаря на две кумулативни условия: членовете на групата трябва да споделят вродена характеристика или обща история, която не подлежи на изменение, или пък

да споделят характеристика или вярване, до такава степен съществено за идентичността или съзнанието, че не би следвало от лицето да се изисква да се откаже от тях. От друга страна, тази група трябва да има собствена идентичност в съответната държава, защото е разглеждана различно от заобикалящото я общество. В случая и изпълнението и на двете условия се свеждат до статута на жалбоподателката С. А. на неомъжена жена (вдовица) и самотна майка на с малолетно дете, която не може да се ползва от мъжка закрила в страната си по произход и не може да се иска от нея да промени статуса си - да стане омъжена жена само за да се ползва от такава закрила.

Съгласно чл.9, ал.1,т.2, предложение трето от ЗУБ, основание за предоставяне на хуманитарен статут съставлява и унизителното отнасяне, когато чужденецът е подложен на реална опасност от това.

Тези обстоятелства не са обсъдени в мотивите на оспореното решение в контекста на принадлежността на жалбоподателката С. А. А. към тази специфична социална група. Освен това в справката за сигурността на А. не се съдържат анализи за спазване на правата на жената в А.. Фактът, че тези права не се спазват в достатъчна степен, изрично е посочен в Резолюция на Европейския парламент от 15 декември 2011г. относно положението на жените в А. и П. (Официален вестник на ЕС 2013/С 168 Е/16). Парламентът изразява загриженост, че афганистанските жени и момичета продължават да са жертви на домашно насилие, трафик, принудителни бракове, включително бракове с деца, и са обект на търговия при уреждане на спорове; призовава за по-системно прилагане на Закона за правата на жените в А., който в момента се използва само в малък процент от случаите. Призовава правителството с цел по-добра защита на правата на жените и за да се избегнат дискриминационни условия, да измени съществуващото законодателство и Наказателния кодекс.

В решението на Съда по правата на човека от 20.07.2010г.(case N. v. S., application no.23505/09), на което изрично жалбоподателката С. А. А. се позовава, са обсъдени и насоките на ВКБООН от 2009г. за А., конкретно по точка 35 - сред които и че при вземането на решение по молба за убежище следва да се вземе предвид под внимание по-специално уязвимото положение, в което се намират афганистанските жени; жените продължават да са изправени пред широко разпространените нарушения на правата на човека и като цяло остават неинформирани за техните права съгласно закона. По точка 55 от решението съдът отбелязва, че жените са изложени на особен риск от малтретиране в А.. Тези, които се връщат от изгнание в Европа , продължават да се възприемат като нарушаващи утвърдени социални и религиозни норми и могат, в резултат на това, да бъдат подложени на домашно насилие и други форми на наказание. В това решение не са обсъдени конкретно жени, които са вдовици, към която група се причислява жалбоподателката С. А. А. в казуса по настоящето дело, но е направен извод, че жени без мъжка подкрепа и защита като цяло не разполагат с необходимите средства за оцеляване , като се имат предвид социалните ограничения върху жените, които живеят сами , включително ограниченията върху свободата им на движение. Също в казуса по делото пред Съда по правата на човека не е представена конкретна потвърдена

информация от жалбоподателката по него за липсата на контакт със семейството й , което е пораждало сериозни основания за съмнение в истинността на твърденията й за липсата на адекватна защита в А.. Въпреки това, по точка 62 от решението, предвид особените обстоятелства на конкретния случай , е направен извод, че са налице съществени основания да се предполага, че ако бъде върната в А. , ще бъде изправена пред различни кумулативни рискове от репресивни мерки , които попадат в обхвата на член 3 от конвенция от съпруга си, семейството си , собственото си семейство и от афганистанското общество и съответно връщането й в А. би довело до нарушение на член 3 от Конвенцията .

В казуса по делото пред настоящия съд жалбоподателката С. А. А. е твърдяла, че е била омъжена за свой роднина и всички са живели на един адрес, била сирак и нямала при кого да отиде, твърди, че имала само един девер, който поискал да я вземе за жена против нейната воля, твърди и отношение, което действително попада в обхвата на нечовешко и унизително отношение, освен това според твърденията й има качеството на жена без мъжка закрила. Независимо от това, тя е напуснала А., а връщането й съгласно цитираната съдебна практика на Съда по правата на човека, крие риск от нарушаване на правата й по чл. 3 от Конвенцията. Органът е следвало да провери, дали посоченото правно положение е относимо и към жалбоподателката, освен другото и само поради това, че е напуснала страната си по произход и се намира в Европа, качеството и на самотна майка при пристигането й в Б., доколкото от фактите не следва друго.

Следователно, макар и да не са представени никакви доказателства за твърденията, самият факт, че е непридружена самотна майка и без мъжка подкрепа и закрила, напуснала А., по аналогия на съдебната практика по цитираното дело на Съда по правата на човека това положение поражда риск от нарушаване на правата й по чл. 3 от Конвенцията за правата на човека и основните свободи. Органът е следвало да обсъди общо положението на жените в А. към момента на вземане на обжалваното решение, променено ли е положението, описано в мотивите на цитираното решение като основание за преценката ще бъдат ли нарушени основни права на жалбоподателката С. А. А. по смисъла на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, в контекста на принадлежността й към определена социална група.

В квалификационната директива - Директива 2004/83/ЕО, глава VII, озаглавена „Съдържание на международната закрила” , член 20, озаглавен „Общи правила” параграф 1 предвижда, че директивата не накърнява правата, предвидени в Ж. конвенция, а съгласно параграф 5 - „В. интерес на детето представлява първостепенно съображение за държавите-членки при въвеждането на разпоредбите на настоящата глава относно лицата, ненавършили пълнолетие.” Доводи във връзка с малолетното дете М. Е. А. и неговото положение, не са изложени в обжалваното решение. В чл. 75, ал. 2 от ЗУБ е въведено изискване в решението на председателя на Д. в производство по общия ред да прецени всички относими факти, свързани с държавата му на произход или с трети страни. Съдът не приема довода на юрисконсулта в ход по същество, че висшите интереси на детето налагат то да бъде с майка си като мотиви на обжалваното решение.

По тези въпроси е налице и непълнота на доказателствата, тъй като обстановката в А. относно жените и децата не е изяснена и разгледана в мотивите на обжалваното решение, съответно по административната преписка.

Сигурността на държавата по произход, респективно трета сигурна страна, в контекста на спазването на принципа за забрана за връщане или експулсиране по силата на чл. 33 от Конвенцията за статута на бежанците от 1951 г., въведен в българското законодателство чрез разпоредбата на чл. 4, ал. 3 от ЗУБ, както и спазването на чл. 3 за забрана на изтезанията от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи /ЕКПЧ/ са относими въпроси . Съдът по правата на човека и стигнал до извод, че осигурената от член 3 от ЕКПЧ защита е по-широка по своя обхват от предвидената в член 32 и член 33 от Конвенцията на О. от 1951 г. за статута на бежанците.

Съгласно чл. 33 от Конвенцията от 1951 г., *„Никоя договаряща се държава няма по какъвто и да било начин да експулсира или връща бежанец до границата на територията, където са били застрашени животът или свободата му, по причина на неговата раса, религия, националност, принадлежност към дадена социална група или политически възгледи.*

Следователно, правата на чужденец в производство по ЗУБ по чл. 3 от ЕКПЧ както и във връзка с разпоредбата на чл. 33, ал. 1 от Конвенцията то 1951 г. е следвало да бъдат обект на задължителна преценка в мотивите на обжалваното решение, в това число и на основание чл.4,ал.3 от ЗУБ, което не е сторено. Тези обстоятелства следва да бъдат преценявани във всяко производство при отказ за предоставяне на статут по ЗУБ, респективно да се излагат мотиви за това в постановеното решение, като административният орган е длъжен да събере и обсъди доказателства за това.

Допуснатата непълнота на мотивите на обжалваното решение поради необсъждане на относими въпроси и непълнота на доказателствата са в противоречие и с разпоредби на Директива 2005/85 ЕО на Съвета, на Съвета от 1. 12. 2005 г. относно минимални норми на процедурата за предоставяне или отнемане на статут на бежанец в държавите-членки, и конкретно следните:

-В глава Глава II, Основни принципи и гаранции, чл. 8 , са въведени изисквания към разглеждане на молбите, като в пар. 2 императивно и без право на избор е залегнало изискването към държавите-членки - да гарантират, че *решенията по молбите за убежище се вземат от решаващия орган след извършване на подходящо разглеждане, като за тази цел : а/ молбите са разгледани и решенията са взети индивидуално, обективно и безпристрастно, и б) е набавена точна и актуализирана информация от различните източници, като например Върховния комисариат за бежанците на Организацията на обединените нации (ВКБООН) по отношение на общата обстановка в страната на произход на кандидата за убежище, и при необходимост — в страните, през които кандидатът за убежище преминава транзитно, и че такава е предоставена на служителите, които разглеждат молбите и вземат решение по тях.*

-Разпоредбата на чл. 9 от същата Директива, изисква гаранции, *че при отхвърляне на молбата, решението следва да бъде фактически и правно мотивирано и в писмена форма.*

В ЗУБ, респективно в друг приложим закон липсва въведено задължение, съобразно което молителят трябва да обоснове своята молба, т.е. да представи всички доказателства за твърденията. Приложим е принципа на служебното начало, въведен в чл.9 от АПК и конкретно задължението на административния орган да събере всички доказателства и когато няма искане от заинтересованите лица. Този принцип се съдържа и в редица разпоредби на ЗУБ, а именно*:* -в разпоредбата на чл. 6, ал. 1 от ЗУБ се предвижда, че длъжностни лица от Д. установяват всички факти и обстоятелства в производството за предоставяне на статут ; - на бежанец или хуманитарен статут и оказват съдействие на чужденците, подали молба за такъв статут;- в чл. 30, т. 2 от ЗУБ е въведено задължение за чужденецът, търсещ закрила да предаде всички притежавани от него документи, които могат да послужат за установяване на самоличността и гражданството му, както и начина на придвижване и влизане в Република Б., а в т. 8 от същия текст – да съдейства за изясняване на неговия случай, като съобщава пълна и достоверна информация на съответните длъжностни лица, но не и задължението да представи всички доказателства за твърденията си, представляващи основания по чл. чл. 8 и 9 от същия закон за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Приложим в производството по общия ред е и чл. 7 от АПК - принцип на истинност, който въвежда задължение за основаване на административното решение на действителните факти от значение за случая, като прецени всички относими факти и доводи, а действителността им се установява по реда и със средствата на този кодекс.

В случая следва да се отбележи и спецификата на установяваните факти и обстоятелства – на територията на друга държава, за което се съдържат специални разпоредби в Директива 2005/85 ЕО на Съвета – чл. 22. Освен това приложението на на чл. 9 от АПК от органите на Д. – принципа на служебното начало, въвежда задължението административният орган да събере всички необходими доказателства и когато няма искане от заинтересованите лица.

Следователно, задължителни са изисквания за мотивираност от правна и фактическа страна на решението, за съвместно изясняване с кандидата на всички обстоятелства и събиране на доказателства от административния орган, за преценката на всички относими факти и обстоятелства, както и за сигурността на страната на произход към момента на вземане на решението и за относимите към специфичното положение на молителя обстоятелства, изискването за информираност за обстановката в тази страна на органите, които вземат решение, като всички тези обстоятелства се преценяват към момента на постановяване на решението.

В обжалваното решение са изложени аргументи за липса на основание по чл. 8, ал. 1 и ал. 4 от ЗУБ, но без да са обсъдени относимите към правното положение на жалбоподателките факти, относими към нарушаване на основните права.

Наличието на което и да е основание за отхвърляне на молбата като неоснователна, не освобождава органа да събере и оцени всички относими доказателства по твърденията на молителките, в това число за спазване на човешките права в страната по произход, както и отговорността на Република Б. за спазване на чл. 3 от ЕКПЧ и приложимия в случая чл. 33 от Конвенцията от 1951 г. за статута на бежанците, както и във вр. с чл. 4 ал. 3 от ЗУБ, спрямо жалбоподателките С. А. А. и М. Е. А..

Изложеното обосновава извод за неправилност приетото от ответника, поддържано и пред съда, че разгледаното искане с оспореното решение се основава на факти, извън приложното поле на ЗУБ, а поради необсъждането на относими такива, не може да прецени съответствие с чл. 8 и чл. 9 от същия закон на решението.

Освен горното, неправилни са изводите на административния орган, че в страната й по произход не е налице състояние на вътрешен или международен въоръжен конфликт по смисъла на чл. 15, буква в) от Директива 2004/83, в контекста на постановеното с Решение на съда на Европейския съюз от 30 януари 2014г. по делото D., C-285/12, тъй като преценката за това следва да бъде основана на наличието на сблъсъци между редовните сили на държавата с една или повече въоръжени групи или сблъсъци между две или повече такива групи. Интензитетът на въоръжените сблъсъци или продължителността на конфликта следва да бъдат предмет на преценка заедно със степента на насилие, съществуващо на територията на тази държава. В мотивите на решението е посочено, че обстановката по отношение на сигурността в А. продължава да бъде сложна и непредвидима, през последните месеци се наблюдава увеличаване на нестабилността в държавата и в боря на извършените атентати. Не е обсъдена конкретно обстановката в родния град на жалбоподателките М. а Ш., един от големите градове в А., за него е отбелязано конкретно само, че съществуват криминални групи, които се занимават с рекет и отвличания. Поради това необснователни са изводите, степента на насилие не поражда тежки и лични заплахи срещу живота и личността на молителките като основание за субсидиарна закрила по смисъла ан чл. 15, буква в) от тази Директива.

При така установеното от фактическа и правна страна, съдът намира допуснати съществени процесуални нарушения, поради неизпълнение на задълженията на административния орган да събере служебно и оцени всички относими доказателства, постановяването му при липса преценка за сигурността на страната за произход относно принадлежността на молителките към конкретна уязвима социална група, при задължение за произнасяне по същите.

Допуснатите нарушения са съществени, тъй като посочените изисквания са императивни, задълженията за спазването им произтичат и от правото на Европейския съюз, с оглед на което е налице основанието по чл. по чл. 146, т. 3 АПК за незаконосъобразност на обжалваното решение, което следва да бъде отменено.

На основание чл. 90, ал. 2 от ЗУБ съдът следва да върне преписката на административния орган за постановяване на ново решение по молбата за закрила, съобразно изложеното в мотивите на настоящето решение, с

характер на задължителни указания по тълкуването и прилагането на относимите правни разпоредби.

Водим от изложеното и на основание чл. 85, ал. 2 от ЗУБ, Административен съд София – град, 12 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 1124 от 19.07.2013 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет.

ВРЪЩА административната преписка на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет за постановяване на ново решение по молбата от предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут на С. А. А., лично за себе си и като законен представител малолетната си дъщеря М. Е. А., гражданки на А., с № ЛМ – 9309 / 02.11.2012г. ,съобразно мотивите на настоящето решение.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-днвен срок от получаване на препис от същото.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: